

בהרה

גליון קסב
פר' כי תציא
תשפ"ג לפ"ק
שנה ד'

אור הנבוכיה
הפנימית בדרך
הבעש"ט הק

יו"ר ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית הוצר להפצת אור החסידות

דוקס לעי"ג הגר"צ רבי משה כ"ד זיסקי"ל זצ"ל אב"ד טורדא

עבודת יום השישי

טועמיה: הטבת הנרות והדלקת הנרות בערב שבת קודש

נפילת המוחין

היכל המגיד ממעזריטש: למה יש נפילת המוחין?

עבודת הכירורים

אש העבודה: להתחבר להשי"ת על ידי הנשימות שבכל רגע

לעזור לבי לאהבתך

תנו רבנן מעשה: לבו הטהור והנקי של הצדיק שלא נתן לו לישון

דבר המערכת

"את פניך ה' אבקש"

המלך יושב על כמה גבוהה, לפני עוברים אלפי תושבים והוא מעניק להם כל מבוקשם.

אחד מבקש כסף, השני על עסקי רפואה, השלישי זקוק לאישור אחר, והוא נתן לבולם כהפץ לב.

לפתע עובר שם אחד מאנשי ביתו או אחד מהמקורבים אליו, והנה פני המלך מאירים אליו, זה משהו שהוא מכיר.

זו היא נתינה אחרת לגמרי, הנם שמצד החיצוניות הוא מעניק לבולם במידה שיה וממלא כל משאלות לבכם כסבר פנים יפות, אך בפנימיות אינו דומה כלל האופן שנתן לאדם רגיל לאופן שנתן לאנשי ביתו, שהוא מתוך הארת פנים ומתוך תענוג ורצון פנימי.

כשאנו נעבור בראש השנה כבני מרוץ לפני מלך העולם, כדי לקבל את קיצבת החיים של השנה הבאה, אנו רוצים שהקב"ה בכיבוד יעניק לנו מתוך הארת פנים, לאחר שהוא כבר 'מכיר' אותנו, אנו לא מגיעים אליו רק בראש השנה, כי בחודש אלול כבר התקרבו אליו והסתובבו בקירובו.

כמה יש להתחנן במשך חודשי אלול-תשרי בפסוקי 'לדוד ה' אורי וישעי' בהם אנו מבקשים על הארת פנים: "לך אמר לבי בקשו פני - את פניך ה' אבקש - אל תסתר פניך ממני - אל תט באף עבדך עזרתי היית - אל תטשני ואל תעזובי אלקי ישעי".

אנו הפצים שהשי"ת ימלוך עלינו מתוך פנימיות הרצון ונהיג עולמו מתוך קירוב והארת פנים, לא מן השפה ולחוץ בבחינת 'אחוריים', כאחד המעניק מתנה לאיש זר שנתן לו מאחורי כתפיו.

כעת בחודש אלול ניתנת לנו ההזדמנות להיות מ'אנשי שלומי' של הקב"ה. זה לא מתבטא רק בחוספה בשמירת התורה והמצוות, אלא הרבה מעבר לכך, 'להסתובב סביב הקב"ה, ולדאוג למען הרמת קרן מלכותו בעולם.

סח יהודי חשוב כי רואה לפניו מדי שבוע הרבה עלונים, כל אחד מהם מתעסק בנושא מסוים: מידות, אמונה, בטחון, תורה, תפילה, שבת, אבל יש גליון נוסף - שמדבר כל שבוע על הקב"ה עצמו! וזהו הגליון - "נהורא"!

ואכן, ההיענות המוגברת בימים אלו סביב הפצת הגליון מצביע שיהודים יקרים מעוניינים להגדיל את כבוד מלכותו - כהכנה לקראת ימי ההמלכה הקרבים ובאים.

האם אנו על המסלול הנכון?

היהדות יש בה מאות פרטים של התורה והמצוות. בנוסף יש את הדרך הכללית המובילה אל ה', ובחודש אלול יש לבדוק האם אנו בדרך הנכונה

עולה כעת על המסילה העולה בית-קל, ומתדבק בבורא ית'. זוהי העבודה המוטלת עלינו בחודש אלול, לבדוק את ה'דרך' שלנו, האם אנו בכיוון הנכון, האם אנו מהלכים במסילה הנכונה - 'אחרי ה' אלקים תלכו', האם אנו מהלכים בדרכיו של מקום ומתדבקים במידותיו (עי' ישמח ישראל, פר' שופטים אות א).

ניתן להעמיק יותר בכך, כי יתכן שהאדם גומל כל היום חסדים, אך מעולם לא התהלך בדרכיו של מקום, הוא לא עלה כלל על המסילה המוליכה אל ה', כי הוא עושה זאת מתוך רצון 'לקבל' שכר ולהרוויח ולהשלים את עצמו, ולא הבין שמטרת החסד היא לצאת מעצמו ולהטות את נפשו להיות 'משפיע' לאחרים.

וכך אמר הבעש"ט הק' (אור תורה פרשת עקב) וז"ל: "ולדבקה בו. הדבק במדותיו, רצה לומר מה הקב"ה משפיע אף אתה תהיה משפיע."

כל זמן שהאדם רוצה 'לקבל', לקבל שכר או תענוג בתורה ובמצוות, לקבל סיפוק ממעשיו, אף שהוא צדיק מוחלט, אבל ה'דרך' אינה נכונה, ובנוסף לכך יחיה כל חייו באכזבה ומפח נפש, כי אף אחד אינו מקבל את מה שסובר שמוגיע לו.

רק כאשר ישנה את הדרך, ויטה את תנועת נפשו להשפיע כלפי חוץ, להעניק לכל סביבתו, לגמול חסד עם השכינה, לעשות נחת רוח לבית"ש, לעזור לסייע ולשמוח אחרים, באותה שעה עלה על הדרך הנכונה, ומתדבק ב'דרכיו' של מקום, מה הקב"ה ברא את עולמו רק להשפיע, להטיב, להיות רחום ותנון וכו', אף אתה תשתדל להשפיע לאחרים.

וכאשר נשנה את המסילה ונעלה על הדרך הנכונה - להפוך את כל מהותנו להשפיע' לאחרים, להאיר את פנינו, להעניק ולהטיב, במיוחד לאחד שאינו ראוי מצד מעשיו, מתעוררין מידות הרחמים העליונים להשפיע ולהטיב גם למי שאינו כדאי (ברכות ז), במיוחד כעת בחודש אלול שמאירים י"ג ארחין [-'דרכים'], שהם מידות הרחמים, ובכך צריך להשקיע עיקר עבודתנו.

לפיכך מה טוב באם יעשה כל אחד רשימה לעצמו, ויפרט מה הוא עושה במשך היום על מנת להשפיע לאחרים. מה הוא משפיע בביתו, בביהמ"ד, בקרב חבריו, האם הוא רוצה תמיד רק 'לקבל' או שמה תנועת נפשו היא להשפיע תמיד, להעניק מילה טובה, לחפש איך אפשר לעזור, ולא להיות תמיד במצב של 'מקבל'. כך ירגיל את נפשו להתפשט כלפי חוץ מתוך רצון להשפיע - "מה הקב"ה משפיע אף אתה תהיה משפיע".

להרחבת ומראי מקומות, ראה "אש המועדים" - אלול

נהורא מעזריא

בימים נעלים אלו - ימי חודש אלול - עסוקים כולנו לפשפש במעשינו, כל אחד מאיתנו מקבל התעוררות תשובה בימים אלו, לבדוק איך יוכל להתקרב יותר אל השי"ת, ואיך לתקן את אשר התרחק בעוונותיו הרבים מהשי"ת. וכל זאת משום הארת י"ג מידות של רחמים שמתעוררת בחודש אלול, והיא אשר גורמת לעורר את לב כל איש מישראל אל אבינו שבשמים.

הנהגה זו של 'רחמים ורצון' נתגלתה בחודש אלול, לאחר חטא העגל, כאשר משה רבינו עלה למרום ארבעים יום, ולימד אותו הקב"ה י"ג מידות של רחמים (ראה יז) ואמר לו, כל זמן שישראל חוטאין - יעשו לפני כסדר הזה, ואני מוחל להם.

באותם ארבעים יום, מראש חודש אלול עד יום הכיפורים, התגלו לראשונה י"ג מידות של רחמים, ורק לאחר שנתגלה מקום נעלה זה של 'רחמים ורצון', היה שייך לכפר על חטא העגל. מני אז, מתגלה הארת הרחמים והרצון בכל שנה ושנה בהגיע חודש אלול.

ברם, יש מרביתנו הראשונים (עי' ראשית חכמה שער הענה פ"א) הסוברים כי עצם הזכרת י"ג מידות של רחמים אין בכוחם לעורר את מידות הרחמים העליונות, אלא צריך לעורר אותם במעשינו, כשאנו מתנהגים במידות של רחמים, 'מה הוא רחום - אף אתה חנון וכיוצא', וכמדוייק בלשון הגמ' 'יעשו לפני כסדר הזה', עשיה דוקא.

התורה נחלקת לכמה וכמה חלקים, 'מצוה' 'חוק' 'משפט' 'עדות' וכיוצא ב"ב. אחד מחלקים אלו נקרא 'דרך', והוא אינו מתייחס בפרטות על קיום המצוות, אלא על ה'דרך' הכללי של האדם (רד"ק תהלים קיט). יתכן שהוא מקיים את כל התורה כולה, בהידור ובדקדוק, אך מידותיו אינן ישרות, הוא הולך בדרך לא טוב.

לאור כך, צריך מלבד קיום כל המצוות, לבדוק את ה'דרך', והוא מצוה מן התורה 'והלכת בדרכיו' (דברים כח ט), וכמו שכתבו בספרי המצוות שנצטוונו ללכת בדרכיו של השי"ת, כאשר ב'דרך' זו, אנו מוסיפים והולכים אחר השכינה, וכמו שאמרו חכמינו ז"ל (סוטה יז). מאי דכתיב: 'אחרי ה' אלקים תלכו', וכי אפשר לו לאדם להלך אחר שכינה, והלא כבר נאמר: כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא. אלא להלך אחר מדותיו של הקב"ה, מה הוא מלביש ערומים, אף אתה הלבש ערומים; הקב"ה ביקר חולים, אף אתה בקר חולים; הקב"ה ניחם אבלים, אף אתה נחם אבלים.

כאשר אברך עוזר בביתו או מסייע למישהו אחר, ומרגיש הרגשה של בזבוז זמן, ידע כי בשעה זו שעוזר לשני והולך בדרכיו של מקום הוא מקיים חלק בתורה שנקרא 'דרך', הוא

לעזור לבי לאהבתך

הוא עמד שם על סף מעון הקודש, וראשו נמלא טל, קוצותיו רסיסי לילה.

הן זה עתה סיים הצדיק את עריכת שולחנו הטהור לרגל ליל יום-טוב הראשון של חג הסוכות, בסוכתו הקדושה, סוכה שהיא גבוהה ונשגבה, וכבר הלך ושב לביתו, ולאחריו גם כל הקהל כבר התפזר איש איש לביתו. בזרזות שבהתלהבות הלכו כולם, כדי להספיק מעט שינה בסוכה, בטרם יאיר השחר ויזכו לקיים רצון ה' בנטילת הלולב, באהבה ביראה ובדבוקות.

אבל הוא עודנו עומד שם, בחצר הקודש, כשהוא דופק בעדינות על פתח בית הצדיק.

"מה תבקש?", שאלו המשמש בקודש שפתח את הדלת פתיחה כלשהיא, "מבקש אני להיכנס אל הקודש פנימה!".

"כעת להיכנס?!", נתן בו הלה מבט נוקשה, מעשה משב"ק, "והלא השעה כבר מאוחרת, הרבי כבר עוסק בבחירת האתרוג, ומיד לאחר מכן יכנס אל סוכתו הפרטית, לנוח בה לקראת עבודת היום, זה לא הזמן הנכון להיכנס, סלח נא". וכבר ביקש הגבאי לטרוק את הדלת, אך אותו צעיר, שהיה 'בן של קדושים', ידע כדת מה לעשות, והניח את רגלו על הסף, אך בטרם עורר עליו את קצפו של המשב"ק, הסביר לו: "אינני רוצה להיכנס אל הרבי עצמו, חפץ אני רק לראות את האתרוג אותו בחר הרבי למצוותו...".

המשב"ק הרהר רגעים ספורים, ואז הואיל ואמר: "לא הייתי נענה לבקשה כזאת, אלמלא זכות אביך הצדיק, היכנס נא מהר, תן מבט זרזי וזהיר על האתרוג שעומד על השולחן בחדר ההוא, וצא נא תיכף ומיד!".

האברך הצעיר לא ידע את נפשו משמחה, הן לשם כך הגיע הנה, לעשות את החג הקודש בקאריין, בצילו הטהור של אותו צדיק אמת, הרה"ק רבי פנחס מקאריין, מהאריות שבחבורת רבינו הבעל-שם-טוב הקדוש. שכן אביו של האברך, שהיה אחד מצדיקי הדור, שלח אותו במיוחד כדי לחזות באתרוג של הרבי רבי פנחס, וכה אמר לו האב לבנו:

"דע לך בני, כי האתרוג של רבי פנחס הוא האתרוג ההדור והנאה ביותר מכל האתרוגים שבעולם, השתדל נא לראות את האתרוג הלזה, וכדאי לך שתראנו עוד בטרם יברך עליו אותו צדיק". ואז הוסיף וגילה לו: "זאת ידוע לי, שרבי פנחס מקבל אתרוגים רבים מאנשי שלומו ששולחים אליו מכל קצווי תבל, אתרוגים נאים ומשובחים. ובלילה הראשון של חג, לאחר עריכת השולחן, נכנס הוא אל ביתו, ואת הקופסא הראשונה שהיא פותח, היא לעולם קופסת האתרוג המהודר ביותר שבו בוחר הוא לקיים את מצוות היום. על כן עשה זאת אפוא בני, תשתדל להיכנס אל הקודש פנימה, בלילה ההוא, ותבקש מהמשמשים רשות לראות את האתרוג הנבחר".

ואכן עשה האברך את כל הדרך, לעשות את החג בקאריין, וכעת, עם היכנסו אל הקודש, התרגש לקיים את אשר ציווה עליו אביו.

על קצות אצבעותיו התהלך הוא בחדרו של רבי פנחס, שהיה סמוך לסוכתו הפרטית בה נח הצדיק באותה שעה. בגיל וברעדה ניגש הוא אל קופסת האתרוג, פתח אותה ברגש, וביקש להוציא את האתרוג, אך רק

הטבת הנרות והדלקת הנרות בערב שבת קודש

'הדלקת הנרות' מתחלקת לשני חלקים: הטבת הנרות שנעשית על ידי הבעל, והדלקת הנרות שנעשית על ידי האשה.

בערב שבת יש לתקן את כל חלקי הנפש 'מחשבה דיבור ומעשה'. ופעולה זו של 'הטבת הנרות' היא אחת מתיקוני ערב שבת השייכים לחלק המעשה, והיא מכשרת את חדרי לבבינו, ופועלת נקיון בכל אברינו וחושינו, שיוכל לשכון שם אור הבהיר, הוא האור הגנוז המתעורר בהדלקת נרות השבת.

וכתב בספה"ק בני יששכר (שבת מאמר ו אות כא) וז"ל: **כי נר שבת הוא הארה מן אור הגנוז** 'וירא אלקים את האור כי טוב', על כן נקרא הדלקת הנרות במקרא בלשון 'הטבה', 'בהטיבו את הנרות', על כן מרבתינו הקודמים היו מדקדקים להדליק ל"ו נרות נגד ל"ו שעות ששימש אור הגנוז לאדם הראשון קודם שנגנז.

וכתב ה'שפת אמת' (ליקוטים, פרשת מקץ) וז"ל: וזה פירוש 'הטבת הנרות' **שהוא לנקות אברי האדם שהם גימטריא נר כנ"ל להיות מוכן לקבל שמן ואור** כי ימים הנסותרים הן המה בחי' סור מרע כמו שכתבתי לעיל ולכן נקרא **הטבת הנרות** ולא השמן [כי לכאורה עיקר הנקיון על פתילה ושמן הנשאר ולהנר אין הטבה כו' אך לפי מה שכתבתי מובן] **כי כל הטבה צריך לתיקון הנר כי הוא חיצוניות וגוף האדם שצריך תיקון כנ"ל**.

וכתב ב'סידורו של שבת' (ח"א שורש ב ענף א עלה ח) כי על ידי הדלקת נרות השבת נפעלין שתי פעולות: האחת - לשרוף ולבטל את חלק הרע, את הדאגות, ואת כל ההסותרים והקליפות שבעולם. והשני - להשכין אור בעולם, להאיר את הבריאה מתוך חשכת ימי החול, להמתיק את הדינים ולהוריד שלום ואחדות בעולם.

וזה לשון קדשו: ונמצא מבואר בדברינו **ששתי פעולת פועלין הארת והדלקת הנרות**. א' **שמצד הארתם יתגרש ויסיר מן הבית הרע והס"א אשר בו מעצבון ודאגת ימי החול ולהאיר את הבית באורה של שמחה להיות אור של שמחה להיות אור במושבותם להרבות שמחת וחדות אור ביתו**. והפעולה השניה הוא **ענין פריסת הסוכת שלום הנעשה ע"י הנרות ושלום יעשה בפמליא של מעלה להיות הגבורות נמתקים ונכללים בחסדי המקום ב"ה, ושלום בפמליא של מטה להגין עלינו מכל צרותינו ולשמרנו להסתירנו תחת צל כנפיו להאיר פניו אתנו סלה להאיר עלינו ממקור החיים והשלום וכו'.**

לכן המצוה החשובה הזאת של הנרות **מאן דמוסיף להאיר באורן מוסיפין ליה שלום מכל צד** ונסתלק ונתפרש ממנו ומביתו כל בחי' הסטרא אחרא, ונתרבה אורו בכל מקום מושבו וזוכה שיהיה לו **בני מאירין באור התורה** כמאמר רב הונא שם הרגיל בנר הויין לו בנים תלמידי חכמים וכמעשה דרב הונא דרב חסדא שם דהוי חלפי אפתחא דר' אבין נגרא ובי נשא דרב שזובי וחזיא דהוי רגיל בשרגא טובא אמרו גברי רברבי נפקי מהכא נפקי מניה רב אידי בר אבין ור' חייא בר אבין ורב שזובי כדאייתא שם.

כאשר נגע בו, הקיץ רבי פנחס משנתו בבהלה וזעק זעקה גדולה: "אוי וויי! מיין הארץ! מיין הארץ! (= אוי לבי! לבי!)..."

הצעיר נבהל כהוגן, ומיד השיב את ידו, סגר את הקופסא, ונעמד דום.

לאחר שעברו רגעים מספר, כשהבין שרבי פנחס נרדם שנית, ניסה שוב להוציא את האתרוג, אך שוב הקיץ הצדיק משנתו וזעק שנית: "מיין הארץ! מיין הארץ!" (לבי! לבי!). אז הבין הצעיר שאין עצה ואין תבונה כי אם לעזוב את האתרוג ולצאת מן הסוכה.

"נו, אברך, מה דעתך על האתרוג?", שאלו המשב"ק שעמד שם בחוץ וחיכה לצאתו, "אוי לא", ביכה האברך את מר גורלו, "לא הצלחתי לראות את האתרוג, כי בכל פעם שפתחתי את הקופסא ורק נגעתי באתרוג, קפץ הרבי ממיטתו וזעק 'מיין הארץ!', ומה אפוא אעשה שאבי ציווה עלי לראות את האתרוג עוד בטרם יברך עליו הרבי?!".

"שמע נא ואיעצך", אמר לו הגבאי ברוב טובו, "בעוד שעות ספורות, כשיאיר השחר, וירד רבינו לבית הטבילה, לטבול לפני עבודת הקודש, אתן לך רשות להיכנס ולראות את האתרוג".

ואכן כך עשה. בהיות הבוקר, בשעת טבילתו של רבי פנחס במקווה, נכנס האברך הצעיר אל הקודש, והצליח לראות ברוגע את האתרוג, שהיה אכן הדור נאה זיו העולם.

רק כאשר שב האברך אל אביו הצדיק, וסיפר לו את כל אשר קרהו ואת פרשת האתרוג אשר ניסה בלילה לקחת ולראות, ורבי פנחס צעק בקול: "מיין הארץ! מיין הארץ!", נענה האב ואמר: "אכן בני, לכך היתה כוונתי כאשר שלחתיך לשם, שתחזה את המראה הנורא הזה, כיצד בוער לבו של הצדיק כאשר רק נוגעים באתרוגו, שהרי אמרו חז"ל (ויקרא רבה ל, ד) 'אתרוג דומה ללב', וחפצתי שתראה כיצד רבי פנחס ברוב קדושתו מרגיש בלבו את האתרוג...".

את הסיפור הלזה סיפר כ"ק האדמו"ר מטאהש זצוק"ל, בפני תלמידי ישיבתו הקדושה, כדרכו בקודש לספר בפניהם סיפורי צדיקים מדי מוצאי שבת לאחר הבדלה, היה זה בשבוע כמו שבוע זה, שחל בו יומא דהילולא של אותו צדיק - רבי פנחס, והפטיר: "תראו נא שיהיו לבבותיכם נקים, כמו שמבקשים בתפילות של שבת ויום-טוב: 'זטרה לבנו לעבדך באמת', וכמו שנאמר (תהלים נא, ב): 'לב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי', כי בכל דבר שעושים, העיקר הוא פנימיות הלב".

אכן, בימים אלו, ימי הרחמים והרצון מתכוננים אנו לראש השנה וליום הכיפורים, שבהם נטהר לבבנו לעובדו באמת, ואז נגיע לחג הסוכות, זמן שמחתנו - שמחת הטהרה, וניטול את האתרוג בידינו, לכוון בו כנגד הלב, לשעבד בזה תאוות ומחשבות לבנו לעבודתו יתברך שמו, שנזכה ללב נקי, הדור ונאה, ושנקפיד על יופיו ועל ניקיונו כפי שאנו מקפידים על יופיו ועל ניקיונו של אותו פרי עץ הדד.

אלול - ירירות שיש בה תביעה

חודש אלול - הוא חודש שבו אנו מתענגים על ה' - והוא מתענג עלינו. ובכל זאת, מעורבת כאן נימה נוספת של תביעה

בחודש תשרי נברא העולם, וקודם לכן, בחודש אלול מתעורר הרצון העליון לברוא את העולם, ואז מורגש בעולם התשוקה שהקב"ה רוצה את ישראל, וכתוצאה מכך מתעורר כל אחד מישראל בתשוקה אל הדוד העליון - 'אני לדודי ודודי לי'.

ובכל זאת, רצון זה שמתגלה בחודש אלול, הן מצד 'אני לדודי' והן מצד 'דודי לי', מעורבת בו גם תביעה מסויימת, וכדלהלן.

הנה מציינו שהקב"ה ברא את העולם לצורך שני טעמים:

האחד, משום שרצה לגלות את מידת טובו וחסדו לנבראים, כי הקב"ה הוא שלימות הטוב ומדרך הטוב להטיב.

והשני, משום שרצה לגלות מידת מלכותו בעולם, ואין מלכות בלא עם.

והיינו שיש רצון אחד 'להשפיע' את טובו וחסדו, ולכן ברא נבראים שיוכל להטיב עמהם. ויש בו רצון נוסף 'לקבל' כביכול את מלכותו מהנבראים, לפיכך יצר עולם נפרד שמשם תתעלה ותכונן מלכותו.

ולכן ישנם שני 'ראש השנה' (עי' עבודת ישראל פר' נצבים):

האחד - 'ראש חודש תשרי' שאז נברא העולם 'במעשה' כפי דעת רבי אליעזר, ועל ידי זה התגלה מלכותו ית' בעולם, ועבודתו להמליך עלינו את הקב"ה ולבנות את בנין המלכות.

והשני - 'ר"ח ניסן' שאז נברא העולם 'במחשבה' כפי דעת רבי יהושע, ועי"ז היה יכול לגלות מידת טובו וחסדו ית' בעולם.

ובעבור זה יש עבודה אחת של 'אלול הקודם לתשרי', ויש עבודה נוספת של 'אדר הקודם לניסן'.

כי כיון שבחודש אלול התעורר הרצון העליון לברוא את העולם - לצורך גילוי מלכותו ית' שיתקיים בפועל בחודש תשרי, לכן גם מציינו, הרצון כלפי הבורא ית' בחודש אלול, מתבטא על די שאנו מעוררים אצלנו את הרצון, ומבררים בקרבנו כמה אנו רוצים וכמה אנו מוכנים לקבל עלינו עול מלכותו ית', כ'עבד' העובד את רבו בנאמנות מוחלטת.

וכיון שבר"ה יש 'דין' על כל העולם, ועומק הדין הוא לברר כמה מלכות יש להקב"ה בעולם, ודרכה של מידת המלכות להשתמש בכח הדין כדי לגרום לבני אדם לקבל את עול המלכות, על כן תנועת ההתקרבות של האדם בחודש אלול אל הבוית"ש, צריכה להיות ג"כ במהלך זה, שנתבונן שהקב"ה דורש מאיתנו משהו, הקב"ה רוצה מלכות דוקא מבני ישראל, ואם לאו - אין לו מלכות.

ונמצא שתנועת הנפש של 'אלול' היא אכן שמחה נפלאה על שהשי"ת חפץ בנו, ורצון עצום להתקרב להשי"ת, אך מתוך תביעה, שאנו יודעים שהקב"ה תובע מאיתנו משהו, והולך לבדוק אותנו האם אנו באמת ממליכים אותו עלינו ומגלים מלכותו בעולם.

אך באדר יש תנועה אחרת לגמרי. כי הנה בניסן נברא העולם - אך ורק כדי להשפיע. הקב"ה אינו תובע מאיתנו ואינו חפץ לקבל מאיתנו כלום, הוא רוצה רק להשפיע ולהטיב. וכפי שכתב האהבת שלום (ר"ח אדר) ש'אדר' ר"ת 'רעוא ד'רעיון א'שתכח, וגם תנועת הנפש שלנו כלפי ה' הוא מתוך שמחה עצומה, לאחר שהקב"ה רוצה להטיב לנו. ולכן הוא חודש שמרבים בו שמחה, לעומת חודש אלול שמרבים בו בתביעה עצמית (הידוש הרי"ם ר"ח ניסן).

אך מנגד, יש לידע כי גם באם רצונו של הקב"ה למלוך עלינו, וכביכול 'לקבל' מאיתנו את המלכות, אבל כל הרצון הזה הוא אך ורק מתוך רצון להטיב, כי רצון זה של הקב"ה 'לקבל' תענוג מהעולמות התחתונים, אינו חלילה רצון 'לקבל על מנת לקבל' כפשוטו, אלא יש בזה סוד נשגב שהבורא מחמת גדול רצונו להטיב לנו, הוא משפיל עצמו כביכול להיות בבחינת 'מקבל' מאיתנו, ונותן לנו הרגשה מרוממת זו כאילו אנו גורמים אליו תענוג ונחת רוח כשאנו עושים רצונו ומגדילים מלכותו, ונמצא שה'רצון לקבל' הוא חסד גדול יותר מן ה'רצון להשפיע', וזהו תכלית ההטבה ששייך להיות (אוהב ישראל, פרי שקלים).

זהו עבודתנו בימי הרצון של חודש אלול, לעורר בקרבנו רצון להוציא לפועל את הרצון העליון למלוך עלינו ועל כל הברואה, ולהכשיר את עצמנו להיות ראויים להמליך את השי"ת עלינו.

עבודת הבידודים

על פי משנת החסידות
פרק מט
הבידוד בענין הזמן

אש העבודה

שערים לעבודת הבורא
מתוך העמקה בספרי חסידות

מאוצרות הגה"צ רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א
רב קהילות בראד בארה"ק ומוח"ס אש החסידות

להתחבר להשי"ת על ידי הנשימות שבכל רגע

על ידי הנשימות שהאדם נושם בכל רגע, יכול להתחבר אל החיות הנמנית שהקב"ה מחדש עולמו בכל רגע 'יש מאין' ממש, מומשיך על עצמו בכל נשימה ונשימה אור אלוקי

שאחר חצי חודש כשתתחיל הלבנה להתחסר אז בעוה"ר מתגברים הדינים וכאשר תתחדש הלבנה אז מתמתקין הדינים, והנה ידוע הדינים הם ה' גבורות, ה' פעמים גבורה בגימטריא תת"ר"ף (שעה"כ דרושי ר"ה דרוש ו'). עכ"ל"ק.

עוד איתא בענין זה בצמח צדיק (פר' עקב) וז"ל: מן חמשה עשר באב צריך כל אדם לעשות הכנה על ימים הנוראים הבאים לקראתנו, וצריך להכניס ידאית ה' בלבו להיות ירא וחרד מיום הכסה כי יבא, שהוא ימי הדין, ומט"ו באב עד ראש השנה יש מ"ה יום, ובמ"ה יום יש תת"ר"ף שעות, כי על ידי שיעשה תשובה

באותן מ"ה יום שהם תת"ר"ף שעות ימתיק ה' גבורות, ר"ל ה' פעמים גבורה"ה שיעולה תת"ר"ף. ואחר כך מתחילין העשרת ימי תשובה, ובי יום יש ר"מ שעות, שע"ז יתן רוממות להקדושה, והיינו על ידי שישמרו שבת קודש וכת"ר מצות, ולכן כשתצטרף מספר תת"ר"ף עם ר"מ והב' כולליו הוא אלף שכ"ב כמנין כת"ר שב"ת, לרמז על ה"נל, ועל ידי זה זוכין להמשיך קדושה ויראה מראשית השנה עד אחרית השנה. עכ"ל"ק.

עוד בענין זה איתא בספה"ק בני יששכר (ר"ח מאמר א אות ו) וז"ל: מספר תת"ר"ף הוא מנין י"ה פעמים חס"ד, והנה כך הם הרגעים בכל שעה, כל הנשמה תהלל י"ה על כל נשימה ונשימה מחדש השי"ת החיות

בחסדו (ברכות נג.) כי 'החיות רצוא ושוב' (יחזקאל א, יד), והוא 'לא המותים יהללו י"ה ואנחנו נברך י"ה מעתה ועד עולם' (תהלים קטו, יז), והנה יתרון החלקים של כל חידוש החדש שאינם מוגיעים לשיעור שעה הלא הם תשצ"ג (ר"ה כה.) מנין ו"ה פעמים חס"ד, [רק אחד נוסף לכלול אחדות אלופו של עולם בכל הנהגה, לרגעים יבחן את נבראיו לנהגם בחסד], והנה ו"ה הוא סוד הזמן [זמ"ן בגימטריא מ"ה ב"ן] הוא רמז הזמן המתחלף בכח המחליף את הזמנים בכל חדש לחדשו יבכר, ויש בעבור זה בין כל חדש העבר לחדש הבא תשצ"ג חלקים מנין ו"ה פעמים חס"ד. עכ"ל"ק.

עוד כתב בספה"ק היכל הברכה (פר' בראשית) בזה"ל: כי יש בכל דור ודור אפי' בגלות המור הזה צדיקים חסידים קדושים אשר אור השגחה נמוך עליהם בכל רגע ובכל נשימה ונשימה תהלל יה כי בכל שרימה נשמה מושכין אור מתוק וערב באימה ובידאה מאין סוף המחיה הכל ונעשין מרכבה לשכינה וממשיכין כל טוב לבית ישראל. ויש בסוד התדבקות הזה כמה מינים כל אחד לפי זכות חומרו הגס והעב טועם מאור השגחה כו', כי האדם הצדיק אשר נפשו אותה ויעש לדבק נפשו באור עליון אור צח והוא נעשה מרכבה לשכינה פעולות השגחה אזי בכל עת ורגע אשר אור א"ס משגיח עליו פועלת בו איזה פעולה אם לטוב מומשיך על עצמו בכל נשימה ונשימה אור מתוק עריבות ידידות.

ככל שמגיעים לדרגה גבוהה יותר באמנות ההתחדשות, שהבורא ית' מחדש כל רגע את הבריא, כאילו יש כאן בריאה מחדשת לגמרי, כך מתחלק ה'מין' ליותר חלקים.

למטה בעולם הגשמי ניכרת הבריא כדבר מומשי, ועל כך נאמר 'שית אלפי שנין הווי עלמא', אך ככל שעולים יותר בדרגת האמונה, ניכר שהעולם מתחדש 'יש מאין' מעת לעת.

יש אחד שמרגיש לקראת 'ראש השנה' את התחדשות העולמות; יש אחד שמרגיש את ההתחדשות בכל יום כאשר משכים בבוקר; ויש אחד שמרגיש את ההתחדשות בכל רגע ורגע - כמאמר דאמר (ר"ה טז.) אדם נידון בכל רגע, שנאמר לרגעים תבחננו.

גם הרגע עצמו מתחלק, ולפי ההלכה מתחלקת כל שעה לתת"ר"ף חלקים.

ומכאן שבכל שלושה רגעים ושליש יש הנהגה והתחדשות חדשה, וכמוא בהקדמת ספר העברונות בשם המדרש: כשעלו בני יששכר לרקיע קבעו תת"ר"פ חלקים לשעה כו'. והיינו שכל שעולים במדרגה עליונה יותר מתחלק התחדשות הזמן לחלקים קטנים יותר.

יסוד זה מובא בספה"ק ערבי נחל (פר' בראשית) שבכל שלוש ורגעים ושליש יש לאדם נשימה חדשה, כי בכל שעה נושם האדם תת"ר"ף נשימות. והטעם לכך משום שיש תת"ר"ף צירופים בכל שעה, ומתחדש על ידם עולם חדש לגמרי, והאדם מקבל חיות מחדשת ממקור השפע האלוקי שמתבטא על ידי הנשימה שלו אשר רוח חיים באפיו, ועל כל נשימה ונשימה תהלל יה - 'כי חיות חדש והנהגה חדשה בכל העולמות בכל רגעי השעה, ומחמת זה מוכרח שיהיה תת"ר"ף נשימות בשעה'.

ואמרו חכמי הטבע שהדגים מחשבים את צעדיהם לשלושה רגעים בלבד, ובעבור שלשה רגעים הם מתכננים תכנית חדשה לגמרי. כי הדגים - נוני ימא - שטים בים שרומז על העולם הנעלם 'עלמא דאתכסאי' ששם התחדשות העולמות הוא בהתחלוקת השעה לתת"ר"פ חלקים והיינו ג' רגעים ושליש.

וכתב בספה"ק בני יששכר (ר"ח מאמר א אות ה) וז"ל: וגם מהראוי להבין למה חלקו את השעה לתת"ר"ף חלקים דייקא, והנה המחשבים סוד העבור וקדוש החדש אמרו להיות מספר הזה יתחלק לחציין ולשלישין ולרביעין וכיוצא (עי' רמב"ם הל' קידוש החדש פ"ו ה"ב), ולא ירוו בזה צמאוננו, ובפרט שהוא מקובל ביד הקדמונים אשר בני יששכר עלו למרום וגילו להם סוד זה חלוקת השעה לתת"ר"ף חלקים מניילא בודאי יש בזה איזה סוד נעלם. ונראה לענ"ד דהנה כאשר תענין בכתיב האריז"ל (פ"ה שער ר"ח פ"ב) תתבונן

פי תמידית פלאים: 03-30-44444

הבית לכל אבך וכחור חסיד

היענות מוגברת למיזם "נמליכו" להפצת גליוני "נהורא"

הטלפונים במשרדי אש החסידות אינם פוסקים לצלצל עם פרסום המיזם החדש - 'נמליכו' על הרחבת ההפצה של גליונות נהורא, לאור הקריאה הגדולה שיצאה מבית 'אש החסידות' לצרף עוד שליחי קודש להפיץ את אור הבעש"ט גם בחו"ל שואלין ודורשין: "למה נגרע? מה יהא עם נהורא?! מדוע לא נזכה לאורו של הבעש"ט הקדוש?" ובימים אלו מתעוררים יהודים מיוזמתם האישית להרחיב את התפוצה בעיר בארא-פארק.

אך אמור אומרים עם ה' אלו, אנחנו נשליך נפשינו מנגד שלא להתעצב ביום חדות ה' אלקי ישראל ויום גנוסיא שלו, ונשמח עמו ויעבור עלינו מה. ואמנם זה הוא גופיה גורם רחמים יותר מכמה תעניות, בראות הקב"ה שהם אינם חסים על בקשת חייהם מפני כבודו ית"ש. והיינו 'המליכוני עליכם' ביום תחילת מלכותי 'כדי שיעלה זכרוניכם' עי"ז לפני לטובה. עכ"ל.

בראש השנה הבא עלינו לטובה, כאשר מלאכי ימין ושמאל יתווכחו על המעשים של פלוני, פתאום יגיוחו מלאכים צחורים ובידיהם גליונות "נהורא" שאותו פלוני הפיץ בעולם.

"הנה לפניכם ראיה כי יהודי זה שמח בהכרתת המלך".

כשהמלך העליון רואה איך שיהודי פועל למען מלכותו יתברך, הוא מכריז ואומר: יהודי זה - שלי הוא!

ואכן, כלל ישראל מבין את המהלך, ומכל עבר מתקבלות בקשות: הב לנו נהורא!! לאמטויי לנא מטוב נהורא!

נוצצות לראות בכבודו של המלך החדש, והוא מחפש דרכים כיצד להגדיל את המלכות החדשה.

באותה שעה אמר המלך לעצמו: שר זה - שלי הוא! מאי דהוי הוי - מכאן ואילך חושבנא."

רעיון זה נכתב בדרשות חתם סופר (ח"ב שסז. ד"ה חדות) וז"ל:

חדות ה' מעוזכם, ואמרו חכמינו כז"ל אמר הקב"ה המליכוני עליכם כדי שיעלה זכרוניכם לפני לטובה, כי הנה יום ראש השנה, אפילו חמשה עשר בשבט שהוא ר"ה לחניטת אילנות, מ"מ הוא יום שמחה ויו"ט, כך כתב הגהות מיימוניות ריש הל' ר"ה ע"ש, והסברא נותן שהוא כעין יום כתר מלוכה שבו חוזר תחלת הבריאה שחנטו האילנות בפעם הראשון בבריאת עולם והוא כיום גנוסיא של מלכים. ומכל שכן א' בתשרי שהוא יום גנוסיא לכל עולם כולו.

אך לעומת זה הוא יום חרדת הדין ותחלה לימי התשובה ואם לא עכשיו אימתי וראוי לבכות ולהתפלל ולבקש רחמים ותחנונים.

בהנהגת המלוכה, ויש להם מהלך אחר לגמרי זה מזה.

עכשיו לקראת מעמד ההכתרה, עומד אותו שר ולבו נוקף בקרב. הרי המלך החדש הולך לבחור ולהעמיד שרים חדשים, והוא יבחר לעצמו את השרים ההולכים עם המהלך שלו, שרים הנשמעים בקולו ונכנעים תחתיו. הוא לא בודק האם הם צדיקים או רשעים, אלא בודק את מידת נאמנותם אליו, ומה איפוא יעשה?

הוא לא יכול לתרץ עצמו שלא התכוין ולא ידע, הוא לא יכול להתנצל שהיתה טעות ומשגה, כי בן המלך יודע היטב שאין כאן טעות כלל. הכל ברור לפניו.

אי אפשר להערים ואי אפשר להעמיד פני תם. הכל גלוי והכל צפוי.

ובאמצע הכתרה, כאשר רבבות אלפי אנשים מריעים ותוקעים לכבוד המלך החדש ירום הודו, והשרים עומדים ביראה וחרדה, והנה המלך החדש מניף מבט קצר לעבר מיודעיני השר, ורואה אותו נלהב, מרוגש כולו מהמעמד המרומם, עיניו

עשרות שליחי קודש הצטרפו, בעקבות הפרסום, בשבוע שעבר אודות המיזם החדשה הקורם עור וגידין להרחיב את תפוצת "נהורא" ברחבי ארה"ק - לרגל ימי הממלכה הקרבים ובאים.

כלום יש הכנה טובה יותר לראש השנה? זוחלים ורועדים מיום בואך - - - זה מתחיל להיות רציני...

ראש השנה מתקרב, והרי יודע צדיק נפש בהמתו מה הספיק לעשות במשך השנה החולפת, ואיך ישא פנים בפני המלך הגדול והנורא?

לפנינו תובנה יפה מתוך "אש המועדים" שמעניקה לנו הסתכלות על "יום הדין" ועצה טובה איך לזכות בו, אך לא כעצה טובה' אלא כדרך חיים של החסידות:

"מעשה במלך גדול שנשלמו ימיו ונסתלק מן העולם, ובנו ממשיך דרכו עולה לכהן על כס המלכות.

והנה אחד מן השרים בממלכה הגדולה לא הסתדר עם בן המלך, היו לו יוכוחים שונים

אלו שזכו ליטול חלק ולהיות שותפים בהפצת אור הבעש"ט הק'

ברכותינו שלוחות בזה לעשרות שליחי הקודש שהצטרפו ללגיונו של מלך בהפצת גליון 'נהורא' למען הרבות כבוד ה' והפצת תורת הבעש"ט הק' אנו זקוקים למספר שליחי הפצה במקומות דלהלן: ירושלים - איזור בית ישראל, שמואל הנביא בית שמש - רמה ד 1,3 ושכונת קנה בושם ומכאן תצא הקריאה: אם בביהמ"ד שלך עדיין אין את הגליונות, נא פנה אלינו ותזכר גם אתה להימנות בין מזכי הרבים בהפצת הגליון

לעילוי נשמת

הגאון הצדיק, החסיד המפורסם אשר מסר ליבו נפשו רוח ונשמתו למען הרבות אור החסידות בעולם, מגדולי המשפיעים הרה"צ רבי ירוחם פישל יהושע זצ"ל בן רבי יצחק הלוי זצ"ל ווינגארטן נלב"ע ו' אלול תשע"ב הונצח ע"י בני החשובים שיחיו ובנו ממשיך דרכו הרה"ג ר' יהודה ווינגארטן שליט"א יו"ר מכון יסוד החסידות

נדבת ידידנו הנדיב והנכבד מוהר"ר הלל מאן שליט"א לרגל שמחת הברית לבנו כמר יהושע העשיל נ"ו זכות זיכוי הרבים יעמוד לימינו להתברך בכל מילי דמיטב

נדבת ידידנו הנדיב והנכבד מוהר"ר שלמה יהודה מנדלוביץ שליט"א לרגל נישואי בנו החתן היקר נ"ו זכות זיכוי הרבים יעמוד לימינו להתברך בכל מילי דמיטב

נדבת ידידנו הנדיב והנכבד מוהר"ר יצחק פרנקל שליט"א לרגל אירוסית בתו תחי' זכות זיכוי הרבים יעמוד לימינו להתברך בכל מילי דמיטב

נדבת ידידנו הנדיב והנכבד מוהר"ר מאיר יצחק כהנא שליט"א לעילוי נשמת זקנו הרה"ח נחמן בן אהרן ז"ל נלב"ע ח' אלול תשס"ו

נדבת ידידנו הנדיב והנכבד מוהר"ר חיים שמחה רייזמן שליט"א לעילוי נשמת זקנו הרה"ח יעקב צבי בן ר' אלחנן ז"ל נלב"ע י' אלול

נדבת ידידנו הנדיב והנכבד מוהר"ר מאיר אברהם קליין שליט"א לעילוי נשמת חותנו הרה"ח ר' אריה דוב בן ר' יצחק טלר ז"ל נלב"ע ד' אלול תשע"ח

סגולת הספר הקדוש "דעת משה" – קאזניץ

בי"ב אלול חל יומא דהילולא הקצ"ה של הרה"ק רבי משה מקאזניץ (תקפ"ח - תשפ"ג), בנו של המגיד מקאזניץ ז"ע, ומחבר הספרים באר משה, דעת משה, קהלת משה, בינת משה, פרקי משה, מטה משה, תפלה למשה, ויחל משה.

רבינו עוסק בספרו "דעת משה" רבות בכך שנשמתו של אדם היא המלמדת אותו בעבודת ה', יסוד שידוע בספרי החסידות. למשל בפרשת משפטים ושם (משפטים ד"ה כי תראה): יבואר, כי הנה האדם חומר מוצק עפר מן האדמה, אשר תמנעהו מהשיג המושכלות והעיון הרוחניות, לצד שומרו וגשמיותו. והיצר הטמון בקרבו, האויב והשונא להאדם, רוצה להדיחו מדרך הטוב. אולם ע"י אשר נפח השי"ת באדם נשמה רוח חיים, חלק אלוך ממעל, הוא אשר תעוררהו משינת העולם, להדריכו בדרך החיים, ולבחור בטוב ולמאוס ברע.

עוד כתב שם (עה"פ וכי יפתה איש) כי יש שני מיני צדיקים, יש אדם ששולחים לו נשמה משמים והיא מדריכה אותו ויש אדם שלא זוכה לנשמה גבוהה כל כך אך הוא מפתה את נפשו ומזככה לעבודת ה' עד שזוכה שהשי"ת שולח לו נשמה קדושה להדריכו, ואז זוכה לשמחה גדולה כעין שמחת נישואין, כי יחוד הנשמה עם הגוף הוא שמחה גדולה כיחוד חתן וכלה ממש עיי"ש דבריו הנפלאים.

בפרשת ויקהל כתב על הפסוק לעומת המסגרת היו הטבעות בתים לבדים לשאת את השלחן (לו יד) וזלה"ק: הנה כתיב (דברים ל, ל) ואתם הדבקים בד' אלהיכם חיים כולכם היום. כי הנשמה הקדושה אשר נופח כאדם, והיינו חלק אלקי ממעל, היא המעוררת את הגוף השומר, לזכור ולהאירו לדבקה בחיי החיים. וזהו ואתם הדבקים בד' אלהיכם, שאתם דבוקים בה' ע"י אלהיכם, ע"י החלק האלקות שבכם. ואז חיים כלכם היום, הגם שהגוף בטבעו מושך אל החומריות, אמנם כשהאדם מגביר על הצורה על החומר, ונדבק בחיי החיים, ההוא יקרא איש חי. לא כן הרשעים, הגם שיש בה חיות, אין חיותם מחי החיים, ואין נקראים חיים. ולזה אתם קרוים אדם (יבמות סא), מלשון אדמה לעליון (ישעיה יד יד), שמתקנים כל אבריהם וגידיהם, עד היותם כדמות דיוקן אדם דלעילא. עכ"ל.

במקום אחר (בהעלותך ד"ה ובאופן) הוא מסביר, כי שמו של האדם היא שורש נשמתו שלמעלה, ולכן כשקוראים לאדם בשמו הוא מתעורר מיד, כיון שכשקוראים בשמו ממשיכים לו כח מנשמות.

ובתחילת ב'פ' שמיני הוא מוסיף שהנשמה היא החכמה, והגוף הוא הבית לה שלולי הגוף לא היתה הנשמה יכולה לפעול פעולתה והן חומר וצורה, והיינו על ידי ביטול היש שעל ידי זה מפשיט עצמו מהחומר ובא אל החכמה שהיא כח מ"ה, בדמות דיוקן שורש הנשמה שהיא אדם עליון, (הקב"ה, שהנשמה מכוונת כנגד הספירות העליונות).

נפילת המוחין - מטרתה ופעולתה

גירני על מנת שתלמדני כל התורה כשאינו עומד על רגל אחת, רוצה לומר שאהיה תמיד במדריגה טובה. ואמר לו מה דעלך שני לחברך לא תעביד, רמו לו כשהיית אתה במדריגה רעה הוצרך אדם טוב ליפול למטה כדי שיעלה אותך, לכך צריך גם אתה ליפול". יתבונן נא האדם, כי הערבות ההדדית, היא סוג של ביטוח חיים. כאשר האדם יודע כי לעולם לא ינחווה משמים ליפול, אלא איש את רעהו יעזורו. כאשר אדם מבני ישראל נופל, אין זורקים משמים אבן אחר הנופל לומר - אתה אשם בדבר, אלא תמיד ישלחו לו משמים מחשבות טהרה וקדושה להתרומם על ידי אדם צדיק שיפול גם הוא לאותו מדריגה ויתרומם באותם מחשבות קדושה שמשפיעים על כל בני האדם הנמצאים באותה דרגה. דומה הדבר למוסד צדקה של אנשי העיר, שלעולם אינו מניח לאדם שנפל ונותר ללא מקור פרנסה, ולהשאר ללא פת לחם, ומיד ירדו שאר בני העיר ויחלצוהו ממצוקתו.

כיצד אכן יחזק האדם את עצמו ממצבו השפל? מסביר המגיד באותו מאמר: "שלח תשלח את האם" - גם אם שלחו ממך את האם, את ה'מוחין', את החיות, ביכולתך להתחזק על ידי "ואת הבנים תקח לך", על ידי מידות האהבה והיראה, כי לעולם אין האהבה והיראה נפרדות מהאדם, וגם אם האהבה או היראה שוכנים כעת במצבך באהבות או יראות זרות, תוכל מתוכם ללמוד מוסר השכל, ולפתח את אהבת ה' מתוך אהבות ההבל אשר מתעוררות בך. כאשר תתבונן כמה מגוחך הוא לאהוב אותם דברי עולם החולפים, וכמה ראוי לאהוב את ה' אלקיך, אבין מולידך, אשר הוא מקור חיותך, מקור נשמתך וגם נפשך אשר בקרבך, ואליו ראוי לכסוף ולהשתוקק תמיד, וכך תוכל לחזור למדריגתך.

וכלשונו הק' (שם): וזהו שלח תשלח את האם, אף על פי שאין השכינה חופפת עליך, ואת הבנים תקח לך, שיהיו בך המדות אהבה ויראה (נ"א: שלח תשלח את האם והבנים תקח לך, רוצה לומר שורש המחשבות זרות תשלח, שתדבק את עצמך במדת אהבה ויראה).

לכל אחד מאתנו זה קורה, בין אם הוא רוצה ובין אם לא. הוא מתעורר יום אחד בבוקר, עם מצב רוח ירוד, וה'מוחין' שלו אינם במיטבם.

גם אם אתמול לבו בער בקרבנו לעשות רצון ה' יתברך, לפעמים הוא מתעורר למחרת ואין לו חשק להתפלל. ולפעמים המצב הזה קשה לו עד מאוד, כיון שהמדריגה הנמוכה בה הוא נמצא, באה אליו בלי הכנה מוקדמת, והוא לא חשב כי לאחר ימים מרוממים כל כך, הוא יכול לחזור שוב למצב בו אין לו חשק לעבודת ה'.

המגיד בפרשייתנו מסביר כי אין לו לאדם להתאונן על מצב כזה, כיון שבמכוון מפילים אדם משמים למדריגה נמוכה, על מנת שיתרומם מתוכה, וכך יוכל להעלות עימו עוד בני אדם שנמצאים במצב כזה. שכן כאשר אדם מתחזק מתוך הדרגה הנמוכה שאליה נפל, והוא מעורר את לבו לעבודת ה' בהתחדשות, הוא מביא לכך, שכל אותם בני אדם שנמצאים במצבו הרוחני, יתעוררו גם הם לעבודת השי"ת.

ואם יאמר האדם לעצמו, למה צריך אני לסבול בגלל בני אדם אחרים? מדוע יפילו אותי משמים בגלל אנשים שנמצאים במדריגה נמוכה, מה פשעי ומה חטאתי?

אל יאמר האדם כן, כי מה ששנאו עליך לחברך לא תעשה. הלא כשאתה היית בעבר במדריגה נמוכה, לא היה לך חשק ללמוד ולהתפלל, ולפתע נשבה בך רוח ה', חזרת והתעוררת לעבוד את ה' בחיות והתלהבות, כיצד אירע הדבר? אלא שאדם אחר היה במדריגתך, והפילו משמים למדריגה זאת כדי שיוכל להעלות אותך עימו, אם כן כיצד תהיה כפוי טובה, ולא תשתף פעולה בשמחה ובטוב לבב, להתעורר גם אתה ממדריגתך הנמוכה, כדי לעורר בני אדם אחרים, שיוכלו גם הם לעבוד את השי"ת כראוי!

וכלשונו המגיד (אור תורה סימן קעה): "ולפעמים בא האדם לעולמות שפלים ומאוסים וחושב מחשבות של הבל, ה' צדיק יבחן, שבוהן אותו ומשליך אותו לעולמות רעות כדי שיעלה אותם להקדוש ברוך הוא, וחשוב הוא אצלו יתברך מאוד כו'. וזהו

במכון מפילים אדם משמים למדריגה נמוכה, על מנת שיתרומם מתוכה, וכך יוכל בני אדם שנמצאים במצב כזה.

לכן בכל לב
בכל נפש, בכל מאד

נמלכיכו

להבעיר

את ניצוצי אש החסידות
בנפשות ישראל. לדעת
את אשר יעשן,
דבר יום כיומו, שבת
בשבת, מועד כמועדו.

להאיר

את חשכת הגלות,
להבהיר את אור
הבעל שם טוב הק',
להזריח בליבות בני
ישראל אור גדול.

להאדיר

את כבוד מלכותו ית"ש
בעולם. להפיץ את
הכשורה, לא אבדה
תקוה, תורת החסידות
קיימת, פועמת

ותומכיה מאושר

הנצחת המהפכה עדיין אפשרית!
ניתן לקחת חלק בעלויות ההפצה

צור עוד היום קשר ותזכה

להיות שליח קודש להפצת גליון נהורא
בכתי מדרשות באזור מגורך